

Staten, der tog denne vigtige Sag i sin Haand. Her er en Frugt af dette Arbejde i Form af den Million Kr., der nu bevilges til at bekæmpe Tuberkulosen.

Jeg skal nævne et tredje Fremskridt, som kan paavises paa denne Finanslov, og det er de forhøjede Tilskud til Husmandsorganisationerne her i Landet. Ikke just at Tilskuddet er saa stort, Forhøjelsen andrager jo kun 6,300 Kr. til de 8,000, der ere bevilgede i Forvejen, men det, som jeg særlig betegner som det store Fremskridt, er, at disse Penge tages fra Landboforeningerne, saa at der arbejdes hen til at gøre Husmændene myndige til selv at blive raadende over de Midler, som Staten giver til Fremme af Husmandssagen. Det betragter jeg som et overordentlig stort Fremskridt, og det er min Overbevisning, at vi ville komme til at gaa videre i den Retning, saa at Husmændene blive fri for at have Formyndere og selv komme til at raade for de Penge, som Staten bevilger dem.

Et fjerde Fremskridt, som kan paavises her, er de smaa Forbedringer, som ere givne til de faste Skovarbejdere, det er ogsaa en Sag, som Socialdemokratiet i flere Aar har kæmpet for. Det er ikke lykkedes os at faa gennemført det, som vi ønskede skulde gennemføres, men der er dog sket en lille Fremgang, idet der er blevet vedtaget enkelte Forbedringer, som vilde komme de faste Skovarbejdere til gode.

Et femte Fremskridt paa denne Finanslov er, at der i Aar er blevet bevilget Ferier for en Række Statsfunktionærer. Ærede Medlemmer ville vide, at vi fra Socialdemokratiets Side allerede for en Aarrække tilbage paa Finansloven have stillet Forslag om, at der skulde indrømmes Statsfunktionærerne en Uges Ferie uden Afkortning i Lønnen. Dette mødte Modstand Aar for Aar og blev slaaet ned den ene Gang efter den anden, men nu endelig har denne Tanke sejret, og paa denne Finanslov er der bevilget Penge til en Række Statsfunktionærer under Jernbane-, Post- og Toldvæsenet, saa at der kan tilstaa dem en Uges Ferie, uden at de derved lide nogen Afkortning i Lønnen.

Et sjette Fremskridt, jeg glæder mig ved, er, at Understøttelsen for de daarligt stillede Statsfunktionærer er bleven forhøjet med fra 25 til 33 $\frac{1}{3}$ pCt. Fra Socialdemokratiets Side er der flere Gange stillet Forslag i lignende Retning, at netop de smaa Understøttelser til Statsfunctio-

nærer, som ikke ere inde under Pensionsreglerne, og ligeledes til Statsfunktionærernes Enker og Børn maatte blive forhøjede saaledes, at de kunde blive nogenlunde til at leve af for disse Folk. Disse Forslag have været slaaede ned Gang efter Gang, men Tanken har i Aar sejret og har givet sig Udtryk paa denne Finanslov saaledes, at disse Forhøjelser til de gamle opslidte Statsfunktionærer, til deres Enker og Børn ville blive noget forhøjede.

Den ærede Ordfører sagde, saa vidt jeg forstod, at det sikkert i en nær Fremtid vilde blive nødvendigt at forøge Statens Indtægter. Han pegede her paa, at den Vej, han havde tænkt sig at gaa, skulde være en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Det var dog muligt, at man ogsaa kunde gaa en anden Vej. Det, som den ærede Ordfører vilde, var naturligvis disse to Ting, at skaffe Balance paa Statsregnskabet, hvad vi alle maa stræbe hen til, og dette, at det sociale Lovgivningsarbejde ikke maatte standses, saa at Staten vedblivende skal støtte i større og større Udstrækning saadanne Opgaver, som vi anse for samfunds nødvendige og samfundsnyttige. Man vilde naturligvis kunne gaa en anden Vej uden just at skulle glæde Befolkningen med Udsigt til, at den skal faa nogle ny Skatter, og denne Vej indeholdes i Venstres gamle Krav, som Venstre har kæmpet for i over en Menneskealder, nemlig Militærudgifternes Nedsættelse. Det forekommer mig, at her var den rette og naturlige Vej. Dette, at vi i dette Land bevilge nogle og tyve Millioner Kr. til vore Militærudgifter, synes jeg kunde opfordre til at prøve paa, om vi ikke her kunde indføre Besparelser, og det er min Overbevisning, at der her kunde indføres meget betydelige Besparelser, saa store Besparelser, at vi udmærket godt kunde give en Toldlov, som letter den trykkende Afgift, der nu hviler paa de første Livsformødenheder for den store Befolkning, uden at gaa til ny Skattepaalæg.

Jeg minder den ærede Ordfører herom, thi det synes, som om Venstre helt har glemt den Side af dansk Politik: Kravet om Militærudgifternes Nedsættelse. Lad os ikke glemme det, men lad os i Fællesskab holde det frem saa stærkt som nogen Sinde tidligere, og hvis vi i Fællesskab ville fremholde dette Krav, er det min Overbevisning, at vi ville være i Stand til at gennemføre det, saaledes at vi ikke behøve til de kommende Valg at stille Befolkningen ny Skattebyrder i Udsigt, men